

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

*Den här sommaren har dominerats av Syrienkrisen och de nystartade förhandlingarna mellan Israel och Palestina. Ett tag såg det ut som om USA skulle ge sig in i ytterliggare ett krig i Mellanöstern men det akuta hotet verkar ha avvärjts. Beträffande "fredsförhandlingarna", är det nog bäst att inte hålla andan i väntan på resultat. Osloavtalet 1993 lovade ett fredsavtal med en palestinsk stat mm senast 1999. Är det någon som tror att viljan till en lösning är starkare nu? Så JIPF får nog fortsätta att sträva på ett tag till. Och så passar vi på att gratta Uri Avnery på hans 90-årsdag. En nestor i den israeliska freds rörelsen och fortfarande nästan lika aktiv som förr. **Och JIPF fyller 30!** Chefredaktör Jakub Srebro*

Judiskt Forum 26.10 kl. 15.00

Anders Carlberg kommer till Judiskt Forum och samtalar med oss om sin bok - "När lojaliteten provas. Om Israel och svensk-judisk identitet" - om förhållandet till Israel som judisk stat.

Anders C var ordförande för Judiska församlingen i Göteborg under tio år. Mötet kommer att pågå under ca två timmar.

För den som vill läsa en recension av boken -

<http://www.gp.se/kulturnoje/recensioner/bocker/1.1878016-anders-carlberg-nar-lojaliteten-provas-om-israel-och-svensk-judisk-identitet>

Plats: Kocksgatan 9, 1 tr med ingång från gården. Portkod **Vägaren**.

Välkomna!

Styrelsen

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Maria Bergom Larsson och Anja Emsheimer

I detta nr: Om ondskefullt hat och lagar som tillåter stöld, Adam Keller (2), Subversiva handlingar mot det judiska folket, Zeev Sternhell (9), Israel har glömt sitt moraliska mod, Daniel Barenboim (11), Trots förnyade fredssamtal godkänner Israel planerna för hundratals bostäder i bosättningar på Västbanken, Chaim Levinson (13), Den israeliska patriotens sista tillflykt: bojkott, Gideon Levy (14), "Än är tiden inte mogen för en lag om bojkott", Gush Shalom (16), Europa märker bosättningarna med en varningstext, Daniel Levy (19), Pressmeddelande till EUs utrikesministrar, Gush Shalom (22), Federation, varför inte?, Uri Avnery (25), Uttalande från Sjöviksseminariet (29), JIPFs framtida inriktning, ett förslag, Olle Katz och Staffan Granér (30), **Festinjudan! JIPF 30år (31)**, JIPFs handlingsprogram (32)

Om ondskefullt hat och lagar som tillåter stöld

I måndags eftermiddag låg i min inkorg ett meddelande från någon som brukar ha kontakt med mig var och varannan dag och som uttrycker åsikter där besinning och tolerans lyser med sin frånvaro. Denna gång skrev han glatt "Se vad dina beduinvännere har gjort nu - fyra döda i terroristattacker nära Be'er Sheva".

Jag kollade snabbt tidningarnas webbsidor och fann utförliga rapporter om de hemska händelserna som utspelat sig i Bank Hapoalims kontor i Be'er Sheva.

Huvuddelen av artikeln innehöll inte något om gärningsmännens etniska identitet (just då trodde man att de var två). Men de fräcka kommentarstrutorna var fulla av dussintals med svar från folk som redan visste faktum - att det var beduiner - och indignerat protesterade mot att "vänstermedia" dolde detta faktum. Så följaktligen fortsatte de fräcka kommentarerna från högerhåll med olika fantasirika förslag på vad som borde göras med gärningsmännen, deras familjer, hela deras klaner och med alla beduiner i allmänhet i Negev.

Mot kvällen stod det helt klart att dödandet på banken hade varit ett resultat av en hämndrond av en helt kosher judisk medborgare i Israel

(och dessutom f. d. IDF-officer), och de högljudda högerprotesterna fick motvilligt ge upp bytet de trodde sig ha fått. En av dem skrev, "OK, ni vann den här gången, era gemena vänstermänniskor". Men de kommer förstås att komma tillbaka.

Hatet mot beduinerna i Negev tar inte slut ens för en dag. Man kan se det inte bara i replikväxlingarna utan också i en del av kommentarerna på insändarsidorna, med de vinklingar man läser i de förment objektiva notiserna, men även i dagliga samtal som man råkar höra på en buss eller i ett gathörn. Beduinerna är tjuvar, beduinerna är våldsamma, beduinerna bygger nya moskéer i hela Negev, beduinerna tar över statlig mark, beduinerna är ett demografiskt hot, deras kameler förorsakar trafikolyckor, Slå beduinerna och rädda Israel!! Hur kunde ett så hätskt och högljutt hat uppstå i det israeliska samhället?

Det har inte alltid varit så. Från min barndom i Tel Aviv under 50- och 60-talen kan jag inte påminna mig om någon som uttryckte hat mot beduiner. Vi lärde känna dem som ett exotiskt och intressant folk, som vandrade omkring i öknen och red på kameler. Vid ett besök i Be'er Sheva hade jag turen att få rida på en av dessa kameler i fem minuter,

och beduinen som ledde den såg ut precis som bilden i min skolbok.

Ingen brydde sig förstås om att berätta för grundskoleeleverna i Tel Aviv (eller för vuxna heller för den delen) vad som faktiskt hände i Negev under de åren. Vi fick inte höra att, fastän beduinerna knappast hade deltagit i kriget 1948, behandlade Israel dem icke desto mindre som besegrade fiender. De hamnade under en förtryckande militärregering, och många av dem fördrevs över gränsen till Jordanien eller Egypten. De som stannade i Israel tvingades bosätta sig i en enda liten del av Negev, "The Sayag" (ungefär som "ett reservat" om de hade varit indianer i Amerika). Beduinbyar i andra delar av Negev jämnades med marken och judiska pionjärer kom och tog denna mark för att bygga kibbutzer och moshavim på den och inom kort "få öknen att blomma".

Det var då som en ung beduin vid namn Nuri al-Ukbi, som skulle komma att bli pionjär för beduinernas medborgarkamp, fick sin första erfarenhet av förvisning från sin hemby, Al-Arakib. Shejken, Nuris far, hade uttryckt sitt stöd för den unga staten Israel så snart soldaterna kom till hans by, och hissade den blåvita flaggan när Stamdömsstolen satt i sammanträde i hans bostad. Ändå kom soldaterna 1951 och fördrev honom och hans familj och hela hans stam samt tvingade dem att flytta till annan plats långt därifrån. Byns mark regist-

rerades som "State lands" såsom man också hade gjort med all mark som tillhörde beduiner. Senare började myndigheterna att förneka att någon sådan by alls hade existerat. Endast i de gulnande protokollen hos Israels inrikesministerium fanns referenser kvar till en vallokal som hade förlagts till byn Al-Arakib under de första valen till Knesset 1949.

Det var också en avgörande tid för en ung kibbutzmedlem vid namn Oded Pilavsky, som kom att slå sig ner i Negev som pionjär och med tro på sionism och socialism och nationernas brödraskap. Pilavsky blev skickad till sin kibbutz för att delta i skörden på de fält som beduiner hade anlagt i närheten, och som hade "övergivits" när armén flyttade dessa beduiner långt bort. Det var denna händelse som fick Pilavsky att lämna kibbutzen, helt bryta med sionism och tillbringa resten av sitt liv i den radikala vänstern i Israel fram till sin död förra året.

Det var inte många i samhället i stort som kände till detta. Vi växte upp med myten om den nomadiserande beduinen som på kamelryggen rörde sig i öknen, än hit idag, än långt bort i morgon. Och naturligtvis kunde en sådan nomad inte äga någon mark - och varför skulle han ens behöva det? Knappast någon visste att beduinerna i Negev inte hade varit nomader på århundraden. Och redan i århundraden hade de varit bofasta på klart

angiven mark som de odlade med gränslös hängivenhet för att göra det bästa av det otillräckliga regnet i öknens utkanter. Varje stam och varje familj inom stammen, och varje individ inom familjen, visste exakt var deras mark låg och var dess gränser gick.

Under årens lopp hade de som härskade över landet - ottomanerna efterträdda av britterna - erkänt beduinernas äganderätt till marken. Vanligtvis var det inte så många andra som var intresserade av den marken - och om någon ville köpa den så betalade de beduinerna fullt pris enligt stammarnas aktuella marklag. Så gjorde även Jewish National Fund när man under det brittiska mandatet förvärvade mark i Negev för den sionistiska rörelsen. Men det var innan staten Israel etablerades, då beduinernas mark-ägande upphävdes med ett penndrag och all deras mark förklarades vara "statlig mark - något som därmed gjorde alla beduiner som bodde där till "ockupanter".

Den här konstitutionella kuppen hade redan pågått på 50-talet, men dolt.

Men hat mot beduiner fanns inte på den tiden. Varför skulle någon hata en handfull kamelridande exotiska nomader? Men på 70- och 80-talen började situationen förändras. Först och främst började beduinerna själva att förändras. De levde inte längre under en militärregering och

började alltmer att organisera sig och kräva sina rättigheter. Ett ökande antal unga beduiner började kunna gå på universitet och få en akademisk examen, men det var mycket svårare för dem än för deras judisk-israeliska jämnåriga.

Dessutom ökade antalet beduiner snabbt, ett fattigt samhälle med mycket högt födelsetal, och de var inte längre en liten handfull kvar i Negev i efterdyningarna av 1948. Och denna ökning blev en alarmklocka för dem som var besatta av "den demografiska balansen", en slags revisorer som ägnade sig åt ständiga kalkyler där alla judar fanns på creditsidan och alla araber på debetsidan; likaledes betraktas varje hus där en jude bor och mark som odlas av judar som en vinst men alla arabisktäggda hus eller mark som en förlust. Många av Israels beslutsfattare är ständigt sysselsatta med att göra sådana beräkningar oberoende av vilket politiskt parti som sitter i regeringsställning.

Vid den tiden gjordes ett försök att koncentrera beduinerna i små städer och låta dem bruka så få tunnland som möjligt. Detta presenterades som en välvillig gest av en regering som försökte att göra sitt bästa för beduinerna. Men dessa små städer var överbefolkade, saknade möjligheter att försörja sig och fastnade i fattigdom och nöd. De som var frestade att åka dit ställde man krav på att ge upp återstoden av marken och det traditionella sättet

att leva, och de som hittills inte flyttat kände inget större behov av att göra det.

De spridda beduinbyarna förklarades vara "icke erkända byar" där alla byggnader definitionsmässigt betraktas som olagliga, och det går inte att få byggtillstånd. Då och då kommer bulldozers och förstör

Samtidigt satte regeringen igång ett omfattande försök att locka judar inifrån landet att slå sig ner i Negev och öka den judiska majoriteten där. Eftersom det nuförtiden inte finns lika många idealistiska pionjärer som vill grunda en kibbutz eller en moshav, uppmuntrar regeringen etablerandet av "familjegårdar". Om en judisk-israelisk familj känner en

husen, och en lag gick igenom på initiativ av Knessetledamöter inom högern vilken gjorde det olagligt att koppla "olagliga hus" till elnätet, till vatten eller avlopp - och dömde generationer av beduiner att växa upp utan tillgång till sådana bekvämligheter.

gnutta av sionistisk pionjäranda kan den få ett mycket trevligt hus i Negev för nästan ingenting, och naturligtvis kopplat till vatten, elektricitet och avlopp på regeringens bekostnad och omgivet av en bit mark som är större än den som en hel beduin-stam kan få. Media publicerade karaktäristiska berättelser som

prisade och hyllade dessa moderna pionjärer.

Och det är troligtvis då som hatet mot beduiner började att genom-syra det israelisk-judiska samhället. Det sipprade ner från politiker som i detta började hitta ett bra verktyg för att göra karriär. Pinni Badash, t. ex., började sin politiska karriär som medlem i Tzomet-partiet, vars ledare Rafael Eitan en gång talade om araber som "drogade kackerlackor som springer omkring i en flaska". Eitans tid är passerad sedan länge och hans parti är ett bleknande minne blott, men Pinni Badash förblir sedan många år borgmästare i Omer, den rika förorten till Be'er Sheva. Och han gjorde sig sannerligen ett namn i kampen mot beduinerna, särskilt i sina oförsonliga försök att utesluta medlemmar i Tarabin-stammen vars utfattiga by hindrade stadens expansion. Till slut blev han av med dem och kunde utrymma området till förmån för ett mycket lukrativt och prestigemättat utvecklingsprojekt v. g. fast egendom. Sedan vann han elegant i kommunalvalen efter en kampanj där han uttryckte ödesdiga varningar om det allvarliga hot beduintjuvar utgjorde då de ville komma över statlig mark.

Så kom ögonblicket då regeringen startade en undersökningskommitté ledd av domare Eliezer Goldberg med syfte att granska problemet med beduinerna. Goldberg brottades med frågan och gjorde sig t.o.m. besväret att höra

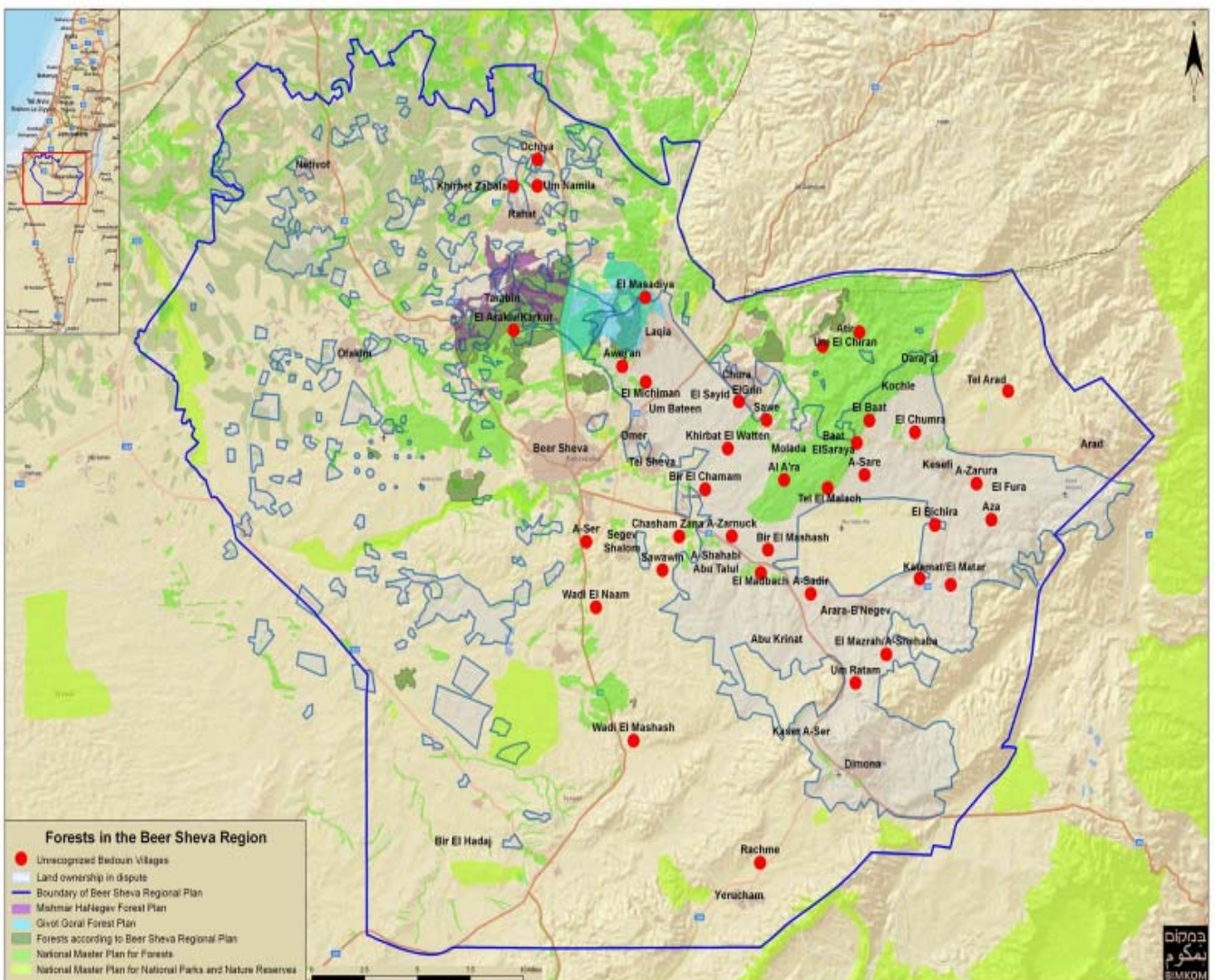
en del beduiners åsikter. Goldberg-kommissionens slutsatser inbegrep en rekommendation att erkänna minst en stor del av de icke erkända beduinbyarna och att ge dem officiell status, byggnadslov och grundläggande service som vatten och elektricitet.

Beduinerna var inte helt entusiastiska över Goldbergkommissionens slutsatser men avvisade dem inte heller rakt av. Men det fanns tjänstemän i regeringen som ogillade dem väldigt mycket. Ehud Praver utsågs av premiärministern att se över rekommendationerna och förbättra dem; han gjorde ett grundligt jobb för att tillintetgöra allt som beduinerna skulle kunna acceptera det allra minsta. Och Yacov Amidror, National Security, deklarerade att beduinernas sak var en viktig, nationell säkerhetsfråga, och att han måste komma med ännu fler förändringar och förbättringar.

Det slutliga programmet, efter alla dessa förändringar, omfattade inte längre alternativet att erkänna befintliga byar. I stället erbjöds varje individuell beduin att komma och ansöka om en bit mark som regeringen kanske skulle garantera honom på obestämd plats och i enlighet med extremt komplicerade beräkningar. Det är långt ifrån säkert att ens tjänstemännen som drog upp saken helt förstår detta, med det underliggande och grundläggande antagandet att beduiner inte har någon rätt till mark och att vad de än fick följaktligen måste ses som en

speciell ynnest. Någon som vägrade att ta emot dessa generösa erbjudanden och insisterade på att vara kvar på sin mark skulle kunna åtalas, riskera upp till två års fängelse och förlora ytterligare rättighet till mark. Antalet beduiner som med våld skulle fördrivas från sin mark uppskattas till mellan 30 000 och 40 000.

Benny Begin att åter undersöka programmet och möta beduiner med förslag på tillägg och ändringar. Och Begin, vars politiska karriär gick mot sitt slut, presenterade en reviderad och förbättrad plan, och påstod att dess syfte var att säkra välfärden för beduinerna och sörja för mänskliga levnadsförhållanden för deras barn. Han

Beduinorganisationer gick ihop med judiska aktivister, som stödde deras sak, för att kraftfullt protestera mot Praver-planen. Premiärminister Netanyahu utsåg då minister

tillade också att ”där så var möjligt” skulle befintliga byar erkännas. Men organisationer för mänskliga rättigheter, som minutiöst granskade det finstilta, de tekniska bestämmelserna och underavdelningarna, drog

slutsatsen att det inte fanns någon fundamental skillnad mellan Prawers plan och denna; tiotusentals beduiner skulle även nu ryckas upp och fördrivas från sin mark.

När kabinettet godkände Begins plan, protesterade högern högljutt, deras cri de coeur återspeglade jätterubrikerna i tvillingtidningarna Ma'ariv och Makor Rishon. De anklagade bittert Begin för att ha köpts upp av beduinerna, och varnade för att Israel höll på att förlora Negev. Deras regeringsrepresentanter krävde att planen drastiskt skulle ändras och att de långtgående eftergifterna till beduinerna skulle återtas. Och planen godkändes faktiskt vid Ministerial Committee for Legislation först efter det att premiärministern och finansminister Lapid lovat ministrarna i Jewish Home Party att mängden mark som beduinerna fått drastiskt skulle begränsas för att garantera att den judiska staten Israel kommer att fortsätta hålla ett fast grepp om Negev.

Och det är "Law on Bedouin Permanent Residence" som Israels regering avser att föra upp till en första behandling i Knesset måndagen den 27 maj 2013. För att förbereda denna viktiga händelse anlände förra torsdagen ett stort följe till beduinbyn Atir i nordöstra Negev, inte långt från Yatir-skogen eller från Gröna linjen. Representanter för Israels markadministration och Green Patrol kom dit åtföljda av hundratals poliser. Inom några

timmar förstörde de arton byggnader och ryckte upp hundratals oliv- och fruktträd samt gjorde dussintals människor hemlösa. De lastade också lastbilar med bybornas jordbruksutrustning av alla de slag och hushållsartiklar samt livsnödvändig medicin för barn.

Det tycks som ett försök att signalera till beduin-byborna om det obarmhärtiga öde som de kan tänkas förvänta sig en gång lagen har antagits. Ett uttryckligen likartat öde som det i Atir finns också i beredskap för deras grannby Umm Hiran, som ska jämnas med marken; dess mark ska dels användas för att bygga ett nytt judiskt samhälle, dels för att JNF ska kunna utvidga Yatir-skogen. Efter att ödeläggelsen avslutats och uppbyggnaden och skogsbruket är klart, kan turister bjudas in för att se hur man än en gång fått öknen att blomstra.

Idag på morgonen, när jag sitter här och skriver, startar en stor "protest-procession" från kommun-centret i beduin-staden Rahat och går genom gatorna. Invånare i Arakib leder demonstranterna, som flera gånger har varit med om traumat med ödeläggelse och förflyttning men inte gett upp sin by utan byggt upp den om och om igen. När processionen är slut, tänker beduiner och judiska aktivister gå till Atir för att återuppbygga förstörda hus och plantera nya olivträd som ersättning för dem som ryckts upp.

Dagar före den förväntade omröstningen i Knesset togs fallet upp av organisationen Avaaz, känt för sina energiska kampanjer mot notoriska handlingar av orättvisa runt om i världen och i en del fall redan har lyckats påverka olika regerings politik. Den här kampanjen syftar till att i sista ögonblicket stoppa den fördrivning och ödeläggelse som den israeliska regeringen planerar gentemot sina beduiniska medborgare i Negev.

http://www.avaaz.org/en/no_to_forced_eviction_of_negev_bedouins/?bWnYcab&v=25020

Och vad händer om lagen går igenom vid första behandlingen, och vid den andra och tredje och förverkligas?

Itzchak Aharonovitz, minister för Public Security, har förklarat att han skulle genomdriva denna lag endast under förutsättning att Finansministeriet finansierar ersättningen till ca tvåhundrafemtio nya poliser.

Tvåhundrafemtio extra poliser för att genomdriva denna drakoniska lag i hela Negev? Ministern måste vara optimist.

Adam Keller

söndagen den 25 maj 2013

Översättning: Anja Emsheimer

Subversiva handlingar mot det judiska folket

Hur kommer världens judar att reagera den dag de inser att Israel är på kollisionskurs med deras grundläggande existentiella intressen?

Sedan Franska revolutionen har judarnas öde alltid varit beroende av det öde som liberala värden har, och alltid återspeglat svängningarna i dessa värden. Var än mänskliga rättigheter har kollapsat, har judarnas öde också avgjorts. Före mitten av 1900-talet var judarna beroende av politisk och kulturell utveckling i andra nationer: sedan deras egen stat etablerades 1948, bestämmer Israels judar själva sitt öde. Således borde man vara

särskilt intresserad av den process i vilken den stat där judarna är de enda herrarna, gradvis håller på att bli fanbärare i förnekandet av mänskliga rättigheter i västvärlden.

Visst, den israeliska högern tror på att konceptet om mänskliga rättigheter, definierat som individens rätt till autonomi, frihet och jämlikhet, samt som stöttepelaren i den liberala uppfattningen om individen och samhället, inte är något annat än en kanon riktad mot den judiska staten. Sålunda är den israeliska högern övertygad om att Israels själva existens är hotad av kampen för uppfattningen om medborgarskap såsom grundvalen för

moralisk, politisk och juridisk jämlikhet för alla som lever innanför statens gränser.

Här bör också framhållas att kampen för mänskliga rättigheter även betonar idén om att staten är det instrument varigenom individen säkrar sina intressen, snarare än dem i ett helt etniskt samhälle.

Utifrån perspektivet hos extremnationalisterna av olika schatteringar upphäver detta synsätt den dominerande statusen i etnisk och religiös tillhörighet, och därför blir de fundamentala liberala värdena som gäller i västvärlden fiender till judisk nationalism. I deras uppfattning hotar dessa värden det judiska folkets själva överlevnad.

Obestriddligen anses i rådande israelisk verklighet principen om mänskliga rättigheter primärt som ett skydd för att försvara araber och som en faktor som försvagar statens position i dess förhållande till denna stora minoritetsgrupp och till befolkningen i territorierna som lever under en kolonial regim. Dessutom har den destruktiva, antidemokratiska lagstiftningen, som för närvarande genomgår olika stadier av konsolidering, en dubbel roll: att säkra judarnas dominans över alla andra grupper i landet samt att allvarligt begränsa det skydd som beviljas alla medborgare i staten.

Bakom en fasad av "styrbarhet", håller en process i två steg på att

utvecklas, som förbereder grundvalen för en apartheidstat. Det som särskilt mycket stör detta är det faktum att skapandet av en situation av ideologisk och juridisk ojämlikhet i det israeliska samhället äger rum utan någon direkt koppling till territorierna. Således är det högst troligt att Israels tillbakadragande från territorierna och etablerandet av en palestinsk stat inte kommer att sätta stopp för dessa tendenser; det kommer faktiskt att förstärka Israels förföljelsemani och dess strävan efter isolationism liksom öka takten på urholkandet av medborgerliga friheter.

Tack vare denna process har Israel gett sig in på en väg som gradvis kommer att klippa av banden med judarna i USA och Europa och med det internationella samhället. Världens judar - hur deras situation än ser ut i just deras land - åtnjuter mänskliga rättigheter, individuella rättigheter som alla medborgare åtnjuter och utgör den enda riktiga grunden som möjliggör för judar att leva i dessa länder. Judar i diasporan har inte kollektiva rättigheter - av vare sig religiös eller nationell karaktär - och det enda skyddet för diasporajudarna ligger i den tillförlitliga tillämpningen av de liberala och demokratiska rättigheterna i det samhälle där de lever.

Hur kommer världens judar att reagera den dag det går upp för dem, och är bortom allt tvivel, att Israel är på kollisionskurs med sina helt existentiella intressen? De olika

uttrycken för fanatism i Israel så som att utesluta kvinnor från det militära, och - snart - från institutioner för högre studier, att förneka sina ickejudiska medborgare lika rättigheter, och att dela upp befolkningen utifrån etniskt ursprung, kan slutligen alla betraktas som subversiva handlingar som underminerar diasporajudarnas status i deras olika länder.

Sanningen är den att man redan kan höra dessa röster på europeiska och amerikanska universitetscampusar: försvaret av Israel håller på att bli en börda och situationen för proisraeliska studenter och lärare allt svårare. Israel har

utvecklats från att ha varit det internationella samhällets stora skötebarn till ett av världens mest hatade nationer. Denna process är inget som kommit helt plötsligt eller över en natt. Så som läget ser ut idag kommer situationen bara att bli värre med tidens gång.

Zeev Sternhell 2.8.13

http://dir.groups.yahoo.com/group/canpalnet_news/message/41767

Översättning: Anja Emsheimer

Zeev Sternhell är israelisk historiker och författare. Han är en av de mest ledande experterna i världen på fascism. Sternhell var chef för Department of Political Science vid Hebrew University i Jerusalem och skriver för Haaretz.

Israel har glömt sitt moraliska mod

Att fångsla vapenvägrare återspeglar inte bara orättvisan i den israeliska politiken mot palestinierna utan också en sorglig reträtt från judendomens stora moraltradition.

Sedan mycket lång tid har jag varit djupt bekymrad över den inställning som israeliska politiker och medborgare har till den israelisk-palestinska konflikten. Jag har likaså varit både direkt och indirekt bekymrad över den moraliska livskvaliteten, eller den allmänna moralen, som råder i Israel.

I många århundraden har det judiska folket i hela världen representerat en lång tradition av moraliska värden. Det var den traditionen som gav de många olika judiska samhällena en gemensam identifiering; den tjänade också som ett exempel på medvetenhet och etiskt förhållningssätt för de icke-judar som av naturen inte var antisemiter, och spelade en nyckelroll i att säkra överlevnaden för judisk kultur.

Den andra egenskapen som tjänade som bas för judisk överlevnad var mod. Det var egentligen en kombination av moralisk styrka, civilkurage och den

oefterhärmliga judiska humorn som har hållit judar vid liv från tiden för det romerska väldet fram till idag. Men som vi vet kan olika kännetecken spela olika roller i olika situationer: en judes motstånd mot sina förtryckare under den spanska inkquisitionen, de ryska pogromerna eller Förintelsen var ett uttryck för mod och inre styrka. Men det förakt och den arrogans som en israel idag visar en palestiniere vid en check-point är en helt annan sak.

Det som nyligen hände Natan Blanc får tjäna som ett utmärkt exempel på värdet i just detta civilkurage som många dessvärre har glömt. Som tur är har Natan Blanc blivit frigiven från fängelse efter att ha tillbringat 178 dagar där för att ha vägrat värnplikt p. g. a. ockupationen. Fastän jag applåderar denna utgång, vidhåller jag fortfarande att de 178 dagarna som han tillbringade i fängelse är 178 dagar för mycket.

I andra demokratier får unga män och kvinnor välja på vilket sätt de kan tjäna sitt land och sitt samhälle. Men i Israel, som är demokratiskt på andra områden, leder valet att inte göra värnplikt till fängelse. Ultraortodoxa judar kan hänvisa till sin religion som ett legitimt skäl att inte göra militärtjänst, men Natan Blanc vägrade att använda detta som argument eftersom han ville visa de sanna skälen till sin vägran.

Detta exempel visar än en gång att problemet med säkerhet har blivit en farlig fix idé i Israel; det är ett

ytterst politiserat problem som lamslår det israeliska samhället. Det faktum att en ung man dömdes till fängelse för sin vapenvägran visar dessvärre att den nuvarande israeliska politiken inte bara är mer än orättvis mot palestinierna - den har också resulterat i ett sorgligt förfall i israelers samhälleliga moral.

Den militära ockupationen och beslagtagandet av palestinsk mark kan, som jag ser det, inte ses som något annat än ett uttryck för total nonchalans för elementär rättvisa som palestinierna är berättigade till. Världens orättvisa och fruktansvärda grymhet mot det judiska folket kan inte elimineras eller kompenseras genom att begå en annan orättvisa. Det är den läxa jag har lärt mig av stora judiska tänkare som Maimonides och Spinoza. Därför tror jag att det är israelers ansvar att hitta vägar för att bygga en bättre framtid tillsammans med palestinierna - antingen tillsammans, eller sida vid sida. Men definitivt inte vända ryggen åt varandra.

Låt oss inte glömma att den judiska befolkningen i Palestina för hundra år sen uppnådde knappa 15 % av hela befolkningen. Den judiska drömmen om oberoende för detta land är en av de vackraste drömmarna i historien. Men som vi vet: dröm och verklighet går inte alltid hand i hand. Landet Palestina var inte tomt och myten om "ett folk utan land till ett land utan folk" är helt enkelt inte sann. Det som hänt sedan dess är historia, och vi kan

inte vrida tillbaka klockan. Men enligt mig är det absolut nödvändigt att minnas det förgångna som något som lett framåt till nutiden och kan ge oss en antydning om hur man kan nå en bättre framtid.

Daniel Barenboim 16/6 2013
[http://www.haaretz.com/opinion/
israel-has-forgotten-its-moral-
courage.premium-1.530129](http://www.haaretz.com/opinion/israel-has-forgotten-its-moral-courage.premium-1.530129)

Daniel Barenboim är chefsdirigent vid La Scala, vid Berlins statsopera och Staatskapelle. Tillsammans med framlidne Edward Said grundade han Väst-Östliga Divanorkestern, en orkester med unga arabiska och israeliska musiker i Sevilla.

Översättning: Anja Emsheimer

Trots förnyade fredssamtal godkänner Israel planerna för hundratals bostäder i bosättningar på Västbanken

Ca 550 bostäder i bosättningarna Talmon, 60 i Alon Shvut och 38 i Kokhav Yaakov, har godkänts, av totalt 878; diskussion om en del av planerna hade skjutits upp under de förnyade förhandlingarna med palestinierna.

Den civila administrationen, Israels högsta civila myndighet på Västbanken, godkände i onsdags byggplaner för 878 bostäder i isolerade bosättningar i områdena.

Diskussion om en del av planerna hade först bordlagts till följd av USAs utrikesminister John Kerrys tillkännagivande att diplomatiska förhandlingar med palestinierna skulle återupptas, men återgick nyligen till planeringsstadiet.

Flera planer som redan tidigare hade godkänts av regeringen kom upp till diskussion i den civila administrationens Higher Planning Council, inklusive godkännanden

för att uppföra 95 nya bostäder i bosättningen Shiloh, i ett område söderut där det nu finns kycklingburar.

Godkännande är sista stadiet som krävs för ett bifall i planeringsrådet, och bereder vägen för att bygga och sälja enheten - i avvaktan på Forsvarsministeriets godkännande.

Rådet godkände också retroaktivt byggandet av 17 bostäder i ett annat område i Shilohtrakten, där Amanarörelsen 1/ redan har börjat bygga, uppenbarligen utan tillstånd.

Högsta domstolen utfärdade ett interimsföreläggande mot att fortsätta byggandet i området som svar på en petition.

En brottsutredning påbörjades då av Judea och Samaria centrala polisutredningsenhet men staten fortsatte att yrka på byggnadslov. Enligt det retroaktiva godkännande

kommer de officiella dokumenten att vara tillgängliga för allmänhetens granskning och invändningar.

Ca 559 bostadsenheter godkändes retroaktivt i bosättningen Talmon, 304 av dessa i bosättningens norra grannskap i Zayit Raanan. Det finns för närvarande ca 30 byggnader i området där varav bara 10 är lagliga. Enlig planen ska detta område nu bli ett område med spatiösa tomter. Ytterligare 255 enheter godkändes retroaktivt i Talmon, Nahaleil Tal-grannskapet där det just nu finns fält.

I Kokhav Yaakov godkändes planerade 38 bostäder retroaktivt, och i kibbutzen Gilgal i Jordandalen har ytterligare 78 enheter lagts till de 156 som redan finns. I Almog, nära Döda havet, godkändes 31 enheter, och i Alon Shvut i Gush Etzion har en plan på 60 enheter lagts fram.

1/ <http://www.amana.co.il/?CategoryID=101&ArticleID=166>

Chaim Levinson 13.8.13
<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/.premium-1.540481>

Översättning: Anja Emsheimer

Den israeliska patriotens sista tillflykt: bojkott

Medan Israel går in i ytterligare en runda av diplomatisk passivitet, har kravet på en ekonomisk bojkott blivit ett patriotiskt krav.

Den som verkligen fruktar för landets framtid måste vid denna tidpunkt stödja en ekonomisk bojkott.

En självmotsägelse? Vi har övervägt alternativen. En bojkott är det minst onda och det kan föra med sig historiska fördelar. Det är det minst våldsamma av alternativen och det som leder till minst blodsutgjutelse. Det kommer att vara smärtsamt liksom de andra, men de andra kommer att vara värre.

Underförstått att nuvarande status quo inte kan fortsätta för evigt, är det

det rimligaste alternativet för att övertala Israel att ändra sig. Dess effektivitet har redan bevisats. Fler och fler israeler har den senaste tiden blivit oroliga över hotet om bojkott. När justitieminister Tzipi Livni varnar för att det ska sprida sig och uppmanar som en följd att det diplomatiska dödläget måste brytas, ger hon ett bevis på behovet av en bojkott. Hon och andra är därför anslutna till rörelsen för bojkott, avyttring och sanktioner. Välkommen till klubben.

Förändringen kommer inte komma inifrån. Det har stått klart länge. Så länge som israelerna inte betalar ett pris för ockupationen, eller åtminstone förstår kopplingen mellan orsak och verkan, har de

inget incitament att avsluta den. Och varför skulle den genomsnittliga invånaren i Tel Aviv engagera sig i av vad som händer på Västbanken, i staden Jenin eller Rafah i Gaza? Dessa platser är långt borta och inte särskilt intressanta. Så länge som arrogansen och offermentaliteten fortsätter bland det Utvalda folket, det mest utvalda i världen, alltid det enda offret, kommer omvärldens uttryckliga ståndpunkt inte ändra en enda sak.

Det är antisemitism, säger vi. Hela världen är emot oss, och vi har inget ansvar för dess inställning till oss. Och dessutom kom den engelske sångaren Cliff Richard, trots allt, hit för att uppträda. Den israeliska opinionen är okunnig om verkligheten - verkligheten i territorierna och utomlands. Och det finns de som ser till att denna farliga klyfta bibehålls. Tillsammans med avhumaniseringen och demoniseringen av palestinierna och araberna, är folk här alltför hjärntvättade med nationalism för att besinna sig.

Förändring kommer bara utifrån. Ingen - denna författare inkluderad naturligtvis - vill se ytterligare en

cykel av blodspillan. Ett icke-våldsuppror bland palestinierna är ett alternativ, men det är tveksamt om det kommer att ske snart. Så finns de amerikanska diplomatiska påtryckningarna och den europeiska ekonomiska bojkotten. Men USA kommer inte att utöva påtryckningar. Om Obamaadministrationen inte har gjort det, kommer ingen amerikansk administration att göra det. Och sedan finns Europa. Justitieminister Livni sade att diskursen i Europa har blivit ideologisk. Hon vet vad hon pratar om. Hon sade också att en europeisk bojkott inte kommer att stoppa vid produkter tillverkade i bosättningarna på Västbanken.

Det finns ingen anledning att det ska. Distinktionen mellan produkter från ockupationen och israeliska produkter är en konstgjord skapelse. Det är inte bosättarna som är de främsta syndarna utan snarare de som odlar deras tillväxt. Hela Israel är nedsänkt i bosättningsföretaget, så hela Israel måste ta ansvar för det och betala priset. Det finns ingen som är opåverkad av ockupationen, inklusive de som gillar att titta åt

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2013?

**Det kostar bara 250 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 150 kr/år.
Betalas på postgiro 475 29 17-7**

andra hållet och försöker undvika att beröras. Vi är alla bosättare.

Ekonomisk bojkott visade sig effektiv i Sydafrika. När apartheidregimens näringsliv närmade sig landets ledning och förklarade att de rådande förhållandena inte kunde fortsätta, var tärningen kastad.

Upproret, resningen hos ledare som Nelson Mandela och Frederik de Klerk, bojkott av sydafrikansk sport och landets diplomatiska isolering bidrog naturligtvis till undergången för den förhatliga regimen. Men tonen sattes av näringslivet .

Och det kan hända här också. Israels ekonomi tål inte en bojkott. Det är sant att i början kommer det att öka känslan av att vara offer, isolationism och nationalism, men inte i det långa loppet. Det skulle kunna leda till en grundläggande förändring i attityd. När näringslivet närmar sig regeringen, kommer

regeringen att lyssna och kanske även agera. När skadan syns i varje medborgares plånbok, kommer fler israeler frågar sig, kanske för första gången, vad det handlar om och varför det händer.

Det är svårt och smärtsamt, nästan omöjligt, att uppmana till en sådan bojkott för en israel som har levt hela sitt liv här, som inte har bojkottat det, som aldrig har övervägt att emigrera och som känner sig förbunden med detta land med hela sin varelse. Jag har aldrig tidigare gjort det. Jag har förstått vad som motiverade bojkotten och kunnat rättfärdiga motiven. Men jag predikade aldrig för andra att ta ett sådant steg. Men med tanke på att Israel nu går in i en ny period av djupt dödläge, både diplomatiskt och ideologiskt, krävs en uppmaning till bojkott som en sista tillflykt för en patriot.

Gideon Levy

Översättning: Maria Bergom

Larsson

”Än är tiden inte mogen för en lag om bojkott”

Statsåklagaren till Högsta Domstolen: en lag om bojkott medför konstitutionella problem, men...

Gush Shalom: denna lag skulle kunna underminera Israels exportekonomi

I ett uttalande till Högsta Domstolen som svar på överklaganden av Uri

Avnery och Gush Shalom, följt av andra överklaganden mot det lagliga i bojkottlagen, erkände statsåklagarmyndigheten att det faktum att lagen antagits av Knesset medför ”konstitutionella problem”.

För några månader sedan ägde en preliminär hearing rum i Högsta Domstolen om överklagandena mot ”Bojkottlagen”, vilket kulminerade i

att domaren utfärdade ett preliminärt beslut. I det dokument som i veckan ställdes till domstolen, och som ett svar på beslutet, erkänner statsåklagarmyndigheten att det faktum att Knesset antagit lagen medför vissa "konstitutionella problem". Innan lagen antogs, uppmanade faktiskt Knessets egen juridiska rådgivare (förgäves) initiativtagarna att dra tillbaka lagförslaget. Men icke desto mindre uppmanade statsåklagaren domarna att avslå överklagandet. Detta i huvudsak utifrån att frågan "inte är mogen" än för Högsta Domstolen att ta ställning till, eftersom bosättarna hittills inte hade tagit initiativ till någon civil aktion mot någon person eller organisation som uppmanat till bojkott av deras produkter. Därför, resonerar statsåklagaren, bör åtgärder i Högsta Domstolen vänta tills att bosättarna har startat en sådan aktion, och tills man kan se hur en lägre domstol har behandlat frågan.

"Detta skapar ett Moment 22: just nu försöker bosättarna faktiskt inte att stämna någon. Men de har kvar alternativet att använda sig av denna lag, som är tillgänglig för dem när de än vill ha det så. Denna situation begränsar och kränker allvarligt yttrandefriheten för dem som bekämpar bosättningarna", säger talespersonen för Gush Shalom, Adam Keller.

"Bojkottlagen ger rätt till 30 000 shekel (ca 13 700 dollars) i skadestånd till bosättare eller

sammanslutningar av bosättare mot vilka en uppmaning till bojkott går ut - utan att de alls behöver bevisa att de drabbats av någon skada. Det finns inget som kan stoppa hundra bosättarprojekt från att komma med hundra krav samtidigt, om de så behagar. Alla kunde de ge sig på en enskild liten organisation som får blygsamma bidrag och kräva den på totalt 3 miljoner shekel, vilket fullständigt uttömmar dess resurser, åsamkar den enorma skulder, och bidrar till att den inte kan fungera. Även om inga bosättare har kommit med några överklaganden hänger lagen i praktiken som ett Damoklessvärd över huvudena på israeliska fredskämpar och avskräcker därmed folk från att använda sig av en civil bojkottkampanj - en godtagbar och viktig metod i demokratisk politisk kamp världen över.

Det är en rättighet för israeliska medborgare som bekämpar bosättningarna, att inte lägga pengar på att stödja desamma. Det är deras rättighet att undvika att köpa bosättarprodukter - som en privat och personlig handling eller också genom en organiserad, folklig kampanj. Det är deras rättighet att ha en spårhund som spårar upp och berättar för dem exakt vilka produkter på hyllorna i deras köpcentra i närheten som kommer från en bosättning - precis som uppmärksamma religiösa medborgare har rättigheten att ha en rabbinsk spårhund som berättar för dem vilken mat som är kosher och

vilken som inte är det. Vi hoppas att man snart överväger ett överklagande och fattar beslut, samt att domarna tar bort den här fula stämpeln från våra lagböcker.”

Advokat Gaby Lasky, som representerar Gush Shalom i detta överklagande, sade: ”Med Bojkottlagen manifesterar den parlamentariska majoriteten sitt missbruk av makten för att tysta politisk meningsskiljaktighet i en kontroversiell fråga som mer än någon annan fråga delar det israeliska samhället. Att förhindra aktivister, som bekämpar ockupationen, att peka ut dess produkter är att oproportionerligt mycket kränka yttrandefriheten och bidra till en ytlig politisk diskurs där den kritiska rösten är tystad.”

”Israels ockupationsvälde över palestinierna har just gått in i sitt 46e år, över 70 % av landets historia. Vid exakt den tidpunkten inlåter sig statsåklagaren på ett allmänt försvar av en odemokratisk lag, en manifestation av hur ockupationen aggressivt tränger in i våra dagliga liv,” tillägger Adam Keller. ”I dokumentet som tillställts Högsta Domstolen lägger regeringens juridiska experter fram en hel rad av akademiska och krångliga argument som försvar för bojkottlagen, en lag som fastslår att bosättningarna bör betraktas som likvärdiga med staten Israel, och att en uppmaning till bojkott av bosättarprodukter är liktydig med att uppmana till bojkott av Israel. Detta

äger rum vid precis samma tid som Israels bästa vänner uttrycker starkt motstånd mot bosättarprojektet och medan EU allvarligt överväger märkning av bosättarprodukter vilket sprider sig till den europeiska marknaden, och betonar skillnaden mellan dem och produkter som tillverkats i Israel. Det borde ha stått klart för alla kloka människor att bojkottlagen - genom att sudda ut skillnaden mellan ´made in Israel´ och ´products of settlements´ - i sig underminerar själva grundvalen i Israels exportekonomi.”

Bakgrund till Högsta Domstolens överklagande HC 5239/11

Gush Shalom, som redan på 1990-talet organiserade den första bojkottkampanjen mot ledande bosättarprodukter, lämnade in ett överklagande till Högsta Domstolen redan morgonen efter att Knesset hade antagit bojkottlagen - det representerades av advokaterna Gaby Lasky och Neri Ramati. Senare följde andra efter med egna överklaganden, inklusive ACRI (Association for Civil Rights), Adalah, KM Ahmed Tibi, Coalition of Women for Peace och en medborgargrupp ledd av advokat Adi Barkai.

Gush Shaloms överklagande hävdade att ”Bojkottlagen är författningsstridig och antidemokratisk, eftersom den kränker yttrandefriheten, rätten till jämställdhet och rätten till fritt yrkesutövande; alla dessa rättigheter är

grundläggande och garanteras medborgarna i staten Israel” och det är dessa rättigheter som kränks ”på oproportionerligt sätt och för en ovärdig sak” (Israels grundlag tillåter vissa kränkningar av medborgerliga rättigheter men endast ”för en värdig sak och på ett proportionerligt sätt”).

Överklagandet lägger fram argumentet att en konsumentbojkott är ett legitimt redskap i en demokratisk diskurs och inte borde begränsas. Exempel som citeras går från ultra-ortodox bojkott mot icke-kosher restauranger, till konsumentbojkott mot överdrivet dyr keso som startade den sociala proteströrelsen i Israel 2011. Även historiska exempel på bojkotter citerades vilka ledde till en förändring i det politiska medvetandet, som det ekonomiska embargo som US Jewish Congress lade på Nazi-Tyskland 1933, Mahatma Gandhis uppmaning till bojkott av brittiska produkter och

bojkotterna som svarta amerikaner organiserade som ett led i Medborgarrättsrörelsen på 1960-talet.

Det var därför som överklagandet hävdade att lagen kränker principen om jämlikhet, eftersom den har syftet att kränka ockupationmotståndarnas rätt att organisera en ideologisk bojkott. Och detta medan andra grupper som leder bojkottkampanjer på ideologisk grund ostört kan fortsätta med dem, såsom en bojkott mot artister som inte gjorde sin värnplikt i IDF, mot gay-sångare och mot företag som inte håller Sabbaten.

Gush Shalom, 11 juni 2013
http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/press_releases/1370959970/
Adam Keller, talesperson för Gush Shalom
Översättning: Anja Emsheimer

Europa märker bosättningarna med en varningstext

Utan att ha övertygande argument att komma med skriker de, som mest motsätter sig EU:s sedan länge försenade planer att ursprungsmärka produkter från israeliska bosättningar på Västbanken, om antisemitism och missbrukar termen vid en synnerligen olämplig tidpunkt.

Mycket långsamt rör sig EU mot att för hela EU utfärda omfattande riktlinjer för ursprungsmärkning av produkter från israeliska bosättningar på Västbanken; en överenskommelse kan komma att nås så tidigt som i slutet av denna månad vid EU:s regelbundna utrikesministermöte.

Om det blir försenat, och mest sannolikt i så fall för att tillgodose

aktuella amerikanska ansträngningar för ett återupptagande av fredsförhandlingar så blir det kortlivat. Som man kan förutse kommer USA att motarbeta märkning. Men även om president Obama förväntar sig att Europa ska röra sig i riktning mot att ta dessa steg, och Amerika skulle kunna ge efter för varje israelisk aktion - i avsaknad av framgångar för en tvåstatslösning - kommer resten av världen inte att göra det. Det var en del av vad Obama puffade för i Jerusalem varför fred är nödvändigt för Israel, likaväl som den är både rättvis och möjlig.

Den förutsedda europeiska aktionen har framkallat kontroverser och en skur av invektiv mot märkning och dess upphovsmän från "StorIsrael".

Till att börja med är det viktigt att förstå vad exakt som bör övervägas. Europeisk märkning har utlovats som en teknisk fråga för konsumentens val och i linje med överenskommelser som Israel och Europa har skrivit under. Europa har inte föreslagit något förbud eller bojkott av bosättningsprodukter, och den föreslagna tillämpningen av aktionen är begränsad.

De ekonomiska följderna i sig för Israel och bosättningarna kommer att bli minimala. Så varför allt detta tjafs?

De som nu är motståndare till märkning far ut i alla slags anklagelser mot EU, men deras

argument tenderar att variera från osammanhängande till föga övertygande. Vill man peka ut Israel? Nej, bosättningarna är inte en del av Israel, och mer väsentligt - vad som pekar ut Israel är snarare hur lite Israel praktiskt har påverkats av internationella aktioner efter 46 år av ockupation och olagliga bosättningar.

Är det dåligt för fredsprocessen? Nej, det skulle blanda samman orsak och verkan. Sporren för fred är själva bosättningarna, inte att märka deras produkter (fastän amerikanska försök att återuppta fredsförhandlingar skulle kunna leda Europa till att befängt nog överväga att skjuta upp utfärdandet av riktlinjer för märkning).

En debattartikel nyligen i Haaretz av en kille vid den ockupationsförsvarande organisationen med det Orwellska namnet "Foundation for the Defense of Democracies" ("Tysklands gåva till BDS") hävdade att märkning "kommer att blanda ihop skillnaderna mellan en allomfattande bojkott av israeliska varor och en avgränsning mot bosättningsprodukter". Nonsens, tvärtom! Att avgränsa är precis det som märkning innebär. Inte ens Israels utrikesministerium sätter den gränsen; deras slående officiella argument har sitt fokus på kravet att märkning skulle negativt påverka den palestinska ekonomin och palestinska arbeten. Om Israel brydde sig om den palestinska ekonomin, skulle man sätta stopp för

restriktioner för palestinska varors rörlighet, arbete och tjänster, tillåta palestinier att handla fritt med sina grannar, se till att palestinska varor fritt fick säljas och att deras resurser på Västbanken blev åtkomliga - såsom mark och vatten. Detta skulle t. o. m. kunna sätta stopp för ockupationen.

Det är inte heller något särskilt klyftigt argument från folk som försöker att vederlägga alla analogier mellan ockupationen och apartheid - det är precis det slags arroganta, nedlåtande och paternalistiska argument som sydafrikanska tjänstemän använde mot sanktioner under apartheidtiden. Juridiskt och tekniskt sett finns det helt enkelt inget motargument. Israel har inte annekterat Västbanken, och dess handelsavtal med Europa täcker inte bosättningarna. Bosättarprodukter tillverkas inte i Israel och kan följaktligen inte märkas som sådana.

Vilket leder oss till själva kärnan av problemet: Det är de som aktivt är mot märkning som vill undvika någon skillnad mellan s.k. "Israel proper" och bosättningarna. Delvis grundar sig detta på en manikeisk^{1/} världsbild där Israel definitionsmässigt inte kan göra något fel och aldrig bör kritiseras. Men mest handlar det om att försvara framtiden för ett judiskt och ickedemokratiskt Storisrael genom att bibehålla straffrihet för Israels politik med ockupation och bosättningar.

Den straffriheten - utan kostnader eller följder för det status quo som följer att förneka palestinier grundläggande friheter - är central för att främja likgiltigheten och apatin hos mainstream Israel gentemot den palestinska frågan. Märkning och andra åtgärder för en återgång till - 67 års gränser spelar en roll om den israeliska allmänna och politiska debatten någonsin ska kunna väckas.

Straffriheten innebär att israelerna kan slippa att ta avgörande beslut och i stället ta sig friheten att omfamna Yair Lapid och Haredi^{2/} - som är likgiltiga för ockupationen - deras främsta nationella prioritet. Och allt detta är extremt problematiskt för Israels framtida välbefinnande, säkerhet och nationella moraliska kompass.

Men de som bekämpar märkning har inte stannat vid detta. I ett försök att skrämmas, sprida panik och tysta debatten slänger de ansvarslost omkring sig anklagelser om anti-semitism och missbrukar t. o. m. minnet av Förintelsen.

Denna syn är inte bara felaktig och moraliskt motbjudande; den innehåller också ett element av verklig fara för judiska samhällen i Europa. Det här handlar faktiskt inte om någon bojkott av judar, utan att korrekt ursprungsmärka produkter som råkar ha producerats av en mycket speciell del av det israelisk-judiska samhället.

Ännu mer irriterande är de grova anklagelserna som de som bekämpar märkning nu använder sig av; särskilt i Tyskland för att vinna billiga politiska poäng under ett valår - i ett fall mot De Gröna i Tyskland och deras ledamot i Bundestag Kerstin Müller (som råkar stå Israel mycket nära). Den här attacken syftade tydligen till att skrämja både De Gröna i deras inrikespolitik och arbetet i deras politiska stiftelse, Heinrich Böll-stiftelsen, i dess stöd för mänskliga rättigheter och insatser av olika slag inne i Israel.

Folk som tar antisemitism på allvar leker inte så vårdslöst med de mörkaste kapitlen i judisk historia. Och den mest flagranta aspekten av att skriva om "nazism" mot dem som är aktiva i kampanjer för märkning är att det är vid en tidpunkt då ökad vaksamhet är påkallad mot verkliga rasistiska och antisemitiska manifestationer i ett Europa med ekonomisk åtstramning och återuppvaknande främlingsfientlighet - muslimska immigranter är det viktigaste målet, men också

antisemitism sticker upp sitt fula tryne (ex. v. partiet Gyllene Gryning i Grekland).

Kampanjen mot märkning klassar ner och diskrediterar hela debatten om samtida antisemitism vid en synnerligen olämplig tidpunkt. Aktivisterna för ett Storisrael tycks åter föredra att prioritera sitt primära mål - att fördriva palestinier - framför judars välbefinnande som inte är bosättare, vare sig de bor i själva Israel eller i Europa.

1/ <http://sv.wikipedia.org/wiki/Manikeism>

2/ http://en.wikipedia.org/wiki/Haredi_Judaism

Daniel Levy, 14 juni 2013

Daniel Levy är chef för The Middle East and North Africa Program vid European Council on Foreign Relations (ECFR). Han är också seniorforskare vid New America Foundation.

<http://www.haaretz.com/opinion/europe-sticks-a-warning-label-on-the-settlements.premium-1.529826>

Översättning: Anja Emsheimer

Pressmeddelande den 5 augusti 2013

**Till
EU:s utrikesministrar från Gush
Shalom: behåll er beslutsamhet
gentemot bosättningarna**

Uri Avnery och Adam Keller i Gush Shalom, det israeliska fredsblocket, skickade idag ett öppet brev till utrikesministrarna i Europeiska

unionen inför deras möte i morgon (den 6 september) med uppmaningen att hålla fast vid sin uttalade beslutsamhet mot uppförandet av bosättningar på de ockuperade territorierna. Medierapporter indikerar att bosättningarna och situationen mellan Israel och palestinierna troligtvis kommer att

komma upp på dagordningen för mötet, parallellt med andra frågor som gäller Mellanöstern så som situationen i Syrien och Egypten. "Vi vill att ni vet att många i Israel anser att er ståndpunkt gentemot bosättningarna är ett uttryck för sann vänskap och omsorg om Israel", konstaterades det i brevet från Gush Shalom. "Det ligger i Israels grundläggande intresse att finna sig i det faktum att det i dagens värld är oacceptabelt att med våld härska över ett annat folk, att beslagta det folkets mark och bosätta sig på den. Europeiska unionen skulle bäst kunna hjälpa Israels sanna intressen genom att orubbligt hålla fast vid denna princip."

Det följande är brevet in extenso

**Till
utrikesministrarna och
representanter för Europeiska
unionen**

Vi, israeliska medborgare som är djupt bekymrade över framtiden för vårt land och vår region, skriver detta brev till er före det möte som EU:s råd för utrikesfrågor planerar att hålla den 6 september. Det är speciellt som medlemmar i Gush Shalom, det israeliska fredsblocket, en freds-rörelse på gräsrotsnivå som bildades 1992, som vi skriver till er. Ända sedan dess har vår organisation kämpat för att ta det politiska systemet i anspråk och föra fram idén om fred mellan Israel och dess palestinska och andra arabiska

grannar. Det är vår fasta övertygelse att Israels långsiktiga överlevnad och välstånd beror på vårt lands förmåga att uppnå integration i regionen. Ett nödvändigt första steg vore ett israeliskt tillbakadragande från de 1967 ockuperade territorierna och det sedan länge emotsedda skapandet av en oberoende palestinsk stat på dessa territorier.

På senare år har vi blivit alltmer bekymrade över den expansionistiska nationalism som ökar i det israeliska samhället och politiska systemet. Sådana uttryck har ofta rättfärdigats religiöst genom en tendentiös och selektiv tolkning av de judiska skrifterna. Representanter för sådana tendenser innehar nyckelpositioner i en rad israeliska kabinett, även det nuvarande. Denna expansionistiska nationalism kommer särskilt till uttryck i en beslutsamhet att hålla fast vid de territorier som Israels väpnade styrkor ockuperar sedan 1967, och i att med obeveklig kraft vidmakthålla och utvidga israeliska bosättningar i territorierna. Dessa bosättningar utgör inte bara en grov kränkning av internationell rätt och ett allvarligt hinder för att Israel någonsin ska lyckas uppnå fred med sina grannar; en stor del av vårt lands ekonomiska resurser hamnar också årligen i bosättningsprojektets bottenlösa hål, vilket är till stor skada för hela det israeliska samhället.

I detta läge skriver vi till er, högst medvetna om vilken avgörande roll som det internationella samhället i allmänhet och Europeiska unionen i synnerhet kan och skulle kunna spela. Vi hänvisar särskilt till den resolution som rådet för utrikesaffärer antog den 10 december 2012 där EU i sin utfästelse fastslog "sin förpliktelse att se till att alla avtal i enlighet med internationell lag, mellan staten Israel och Europeiska unionen tydligt gör klart att dessa avtal inte gäller de områden som Israel ockuperade år 1967 nämligen Golanhöjderna, Västbanken inklusive Östra Jerusalem samt Gazaremsan". Vidare hänvisar vi till de riktlinjer som Europeiska kommissionen utfärdade den 19 juli i år med syfte att i praktiken tillämpa ovanstående resolution.

Som ni säkert är väl medvetna om fick direktiven av den 19 juli mycket större verkan i Israel än något annat uttalande tidigare i denna fråga - av den enkla anledningen att detta var första gången som EU gick längre än att i ord uttrycka sitt ogillande av bosättningarna. Villkor för ett israeliskt deltagande i European Horizon 2020 Project är att Israels regering uttryckligen måste ange att man håller fast vid ovanstående principer.

Netanyahus regering står inför ett svårt dilemma i och med att man faktiskt måste välja mellan att antingen främja bosättningsprojektet eller få utbyte av de mycket betydande fördelarna som israelisk

vetenskap, akademiskt liv och ekonomi skulle kunna få genom att delta i Horizon 2020 - eftersom dessa två mål utesluter varandra.

Som israeliska medier nu åtskilliga gånger skrivit hoppas Netanyahus regering på att kunna undvika detta dilemma genom att övertala Europeiska unionen att ändra eller "mildra" er ståndpunkt. Dessutom hänvisades det till sådana första steg av Israels regering som framkom på dagordningen för ert möte den 6 september.

Vi vill att ni vet att många i Israel anser att er nuvarande ståndpunkt är ett uttryck för sann vänskap och omtanke om Israel. Det är livsviktigt för Israel, vårt land, att anta de normer som är utbredda i västerländska demokratier som Israel strävar efter att tillhöra. Det ligger i Israels existentiella intresse att finna sig i det faktum att det i dagens värld är oacceptabelt att med våld härska över ett annat folk, konfiskera det folkets mark och bosätta sig på den. Europeiska unionen skulle bäst bidra till Israels sanna intressen genom att envist hävda denna princip.

Vi är väl medvetna om att ni är djupt bekymrade över inte bara ovanstående fråga utan över situationen i andra länder i vår region - särskilt då Syrien och Egypten, och att dessa mycket troligt kommer att få en framskjuten plats på dagordningen för ert kommande möte. Det vore fel att påstå att alla

problemen i Mellanöstern enbart härrör ur den israelisk-palestinska konflikten. Men det vore ganska riktigt att säga att ett slut på israelisk ockupation och en lösning på vår mycket långa konflikt skulle kunna utöva ett positivt, lugnande inflytande över regionen.

Er Uri Avnery och Adam Keller

På uppdrag av Gush Shalom
POB 2542
Holon 58125
Israel
+972-54-2340749
info@gush.shalom.org

Översättning: Anja Emsheimer

Federation - Varför Inte?

AVRAHAM BURG (58) har varit medlem i Labor-partiet och en tid ordförande för Knesset. Hans framtidne far var mångårig kabinetsminister och ledare för det Nationalreligiösa partiet, innan det blev en rabiatt messiansk mobb. Relationerna mellan Burg sr och mig var ganska vänskapliga, i stort sett p. g. a. att vi var de enda tyskfödda ledamöterna i Knesset.

Burg jr, som fortfarande, som troende jude bär kippa, gick med i Labor-partiet och var medlem i de "åtta duvorna", en sansad gruppering i partiet.

Förra veckan publicerade Haaretz en artikel (*se förra JIPF-bladet. red.*) där Burg kom med förslaget att koppla ihop "tvåstats-lösningen" med en tvåstats-federation. Han använde metaforen för en byggnad, första våningen skulle bestå av mänskliga rättigheter, den andra skulle rymma de två staterna, Israel och Palestina, och den tredje federationen.

Detta fick mig att minnas många saker.

VÅREN 1949, omedelbart efter att det ursprungliga vapenstilleståndet hade skrivits på mellan den nya staten Israel och arabstaterna som hade intervenerat i kriget, bildades en grupp i Israel i syfte att förespråka en palestinsk stat vid sidan av Israel och ett undertecknande av ett avtal mellan de två nationerna.

Vid den tiden ansågs en sådan idé vara kättersk, eftersom Israel ihärdigt förnekade själva existensen av ett palestinskt folk.

Gruppen bestod av en muslimsk arab, en drusisk arab och mig. Efter en tid, när våra försök att bilda ett nytt parti, misslyckades och inte kom igång, upplöstes gruppen. (Lustigt nog blev vi alla tre senare ledamöter i Knesset.)

På en springande punkt var vi helt eniga: gränserna mellan de två staterna måste vara öppna för

människors och varors fria rörlighet. Vi använde inte ordet "federation" men tänkte på något liknande.

Efter Suez-kriget kom en ny grupp att ta upp idén. Den grundades av Nathan Yalin-Mor och mig och drog till sig en imponerande skara intellektuella, författare och artister. Yalin-Mor hade varit ledare för Fighters for the Freedom of Israel, av britterna stämplad som den mest extrema judiska terroristorganisationen och för dem känd som "Sternligan".

Vi kallade oss "Semitic Action" och publicerade ett dokument, "The Hebrew Manifesto", som jag fortfarande anser var och har förblivit unikt: en fullständig, detaljerad plan för ett annat Staten Israel. Den bestod bland mycket annat av en plan för att etablera en arabisk-palestinsk stat vid sidan av Israel, och en federation mellan Israel, Palestina och Jordanien och skulle heta "The Jordan Union".

På 70-talet grundade Abba Eban idén om en Benelux-liknande lösning, ett namn som härrörde från det federationsliknande arrangementet mellan Belgien, Nederländerna och Luxemburg. Vid mitt första möte med Yasser Arafat under belägringen av Beirut 1982 använde han till min förvåning precis samma term: "En federation mellan Israel, Palestina och Jordanien och kanske Libanon också - varför inte?" Han upprepade samma idé, med samma ord, vid vårt sista möte precis före hans mystiska död.

Med tiden övergav jag ordet "federation". Jag har kommit fram till att det skrämde båda sidorna för mycket. Israeler fruktade att det betydde Israels suveränitet skulle minska, medan palestinier miss-tänkte att det var ett nytt sionistiskt knep för att på andra sätt vidmakthålla ockupationen. Men det är klart att två stater inte kan leva sida vid sida någon längre tid i ett litet land som det historiska Palestina utan nära relationer med varandra.

Man måste komma ihåg att FNs ursprungliga delningsplan inbegrep en slags federation utan att uttryckligen använda ordet. Enligt planen skulle den arabiska och judiska staten förbli förenade i en ekonomisk union.

VÄRLDEN är full av federationer och konfederationer, och den ena är inte den andra lik. Var och en har en unik struktur som är formad utifrån lokala förhållanden och historia. Alla grundar sig på ett avtal - foedus på latin, därav termen.

Det fruktansvärda amerikanska inbördeskriget utkämpades mellan en federation (Nord) och en konfederation (Syd). Federationen uppfattades som en nära union med en stark centralregering, konfederationen som ett löst samarbete mellan halvt oberoende stater.

Listan är lång. Schweiz kallar sig för konfederation. Ryssland efter Sovjet är en federation, Tyskland en "federal republik" och så vidare.

En federation mellan Israel och Palestina, med eller utan Jordanien, måste då hitta sin egen karaktär, utifrån sina unika omständigheter.

Men kärnpunkten är när.

Eftersom Burg jämförde sitt förslag med en byggnad, blir följden att den måste byggas våning för våning, från grunden och uppåt. Så ser även jag på saken.

Första våningen är tvåstatslösningen. Den måste förverkligas först av allt. Vad man än kan tro om fortsättningen så är den meningslös utan grunden.

Det betyder grundandet av staten Palestina utifrån 1967 års gränser, med Östra Jerusalem som huvudstad och det palestinska folkets fria, oberoende och suveräna nationsstat.

Så länge denna grundläggande idé inte är förverkligad och man avtalat om lösningen av alla problem i sammanhanget ("kärnfrågorna"), är inget annat särskilt meningsfullt.

Ockupationen är ett blödande sår, och det måste före allt annat läkas inom ramen för fred. Något meningsfullt samtal om federation mellan förtryckare och förtryckta finns inte. Federation förutsätter jämställda partners om inte med likvärdig styrka.

Tvåstatslösningen lovar fred - åtminstone den formella fred som gör

slut på den hundraåriga konflikten. När freden en gång är uppnådd, kan man - och bör man - tänka på nästa stadium: att fördjupa och förverkliga den i människors dagliga liv.

LÅT OSS ANTA att denna förhandlingsrunda, eller någon framtida sådan, kommer att leda till ett formellt fredsavtal och ett slut på alla ömsesidiga krav, så som John Kerry ställer saken. Det är då som idén om federation kan övervägas.

Vad har vi tänkt oss? En nära federation eller en lös konfederation? Vilka funktioner är båda sidor beredda att - av egen fri vilja - överföra från nationell till federal nivå?

Israel kommer med största sannolikhet inte att ge upp sin frihet att fatta beslut vad gäller relationerna med den världsomspännande judiska diasporan och immigrationen. Samma sak gäller för Palestinas relationer med arabvärlden och flyktingarnas återvändande.

Men utländska relationer i allmänhet då? Jag tror att i alla existerande federationer och konfederationer är det den statliga myndigheten som handhar dessa. I vår situation utgör detta ett problem. Militära och säkerhetsfrågor är t.o.m. ännu mer problematiska.

Som jag ser det kommer en federation mest att beröra ekonomiska frågor, frågor om mänskliga rättigheter, rörelsefrihet och liknande.

Men den avgörande frågan är: förhandlingarna mellan staten Israel och staten Palestina om en federation måste äga rum utan påtryckningar och förtroendefullt föras mellan jämlikar.

KOMMER DETTA att vara vägs ände för verklig fred? Jag vill tro att det bara är de första små stegen dit.

Om tvåstatslösningen finns på första våningen, och federationen på andra, kan man föreställa sig att det på den tredje kommer att finnas en regional union, efter de linjer som råder inom Europeiska Unionen.

Med rådande kaos i vår region är det svårt att föreställa sig att den arabiska våren kommer att leda till någon form av stabilitet. Men vårt minne är kort. EU var det direkta resultatet av det värsta av alla krig - Andra världskriget, med miljontals europeiska offer.

En regional organisation (jag brukade kalla den för "en semitisk union") som inbegriper Israel och Palestina kommer att vara till fördel för alla parter i en värld där regionala grupperingar spelar en allt större roll.

Men kronan på en nyordning kommer att vara något slags världsstyre som det finns ett ytterst stort behov av även nu. Jag är rätt säker på att det kommer att bli så innan detta sekel är slut. Det är inte mer utopiskt än idén om en europeisk union för hundra år sen, när en handfull framsynta idealister först kom med den.

I nuläget finns det en mängd problem som inte längre kan få en lösning på nationell, eller ens regional, nivå. Att bevara vår planet från en klimatkatastrof. Att reglera en globaliserad ekonomi. Att förekomma krig och inbördeskrig. Att garantera mänskliga rättigheter överallt. Att uppnå verklig jämställdhet för kvinnor. Att skydda minoriteter. Att få ett slut på hunger och sjukdomar. Allt detta kräver en ny världsordning.

En sådan världsordning måste med nödvändighet likna en världsomfattande federation. Detta behöver inte betyda att nationalstaterna försvinner. Dessa kommer troligtvis att finnas även fortsättningsvis, liksom det nu är inom Europeiska Unionen, men med minskad suveränitet.

Kan en sådan världsordning vara demokratisk? Det måste den. En dag kommer mänskligheten att välja ett världsparlament som européer idag väljer ett europeiskt parlament som stadigt tar på sig nytt ansvar.

SÅDANA ÄR framtidsdrömmarna även om det är värt att tänka på dem redan nu.

Men för vår del, i detta lilla land, är dagens uppgift att uppnå fred - freden mellan två nationer som lever i harmoni i två systerstater.

Uri Avnery, 10/8 2013

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1376051927>

Översättning: Anja Emsheimer

Uttalande av deltagarna på Sjöviksseminariet 2013-06-16

Vi drygt 100 personer, församlade till seminarium på Sjöviks folkhögskola 14-16 juni 2013 om Palestinakonflikten, är förvånade och bestörta över biståndsminister Gunilla Carlssons förslag att Sverige bör dra ner biståndet till Palestina - eftersom biståndet enligt Carlsson inte visar önskvärda resultat.

Bristen på resultat består här i att den israeliska ockupationsmakten helt sonika gång efter annan angripit och omintetgjort de svenska biståndsinsatserna - insatser tillkomna för att möjliggöra uppbyggnaden av det palestinska samhället inför upprättandet av den av FN beslutade palestinska staten vid sidan om Israel.

Att på detta sätt indirekt skuldbelägga och straffa palestinierna för de icke uppnådda biståndsmålen är ett helt bakvänt resonemang, och innebär en oacceptabel undfallenhet inför ockupationsmaktens försök att förhålla en rättvis och fredlig lösning av konflikten i Palestina.

I stället bör Sveriges regering sätta ökad press på Israel att ersätta de skador man orsakat de svenska biståndsprojekten, kräva att angreppen upphör och genom EU verka för att det förmånliga samarbetsavtal Israel har med EU suspenderas till dess att ockupationen upphört.

Sverige bör också följa över 100 andra länders, bland andra Islands, exempel och utan dröjsmål erkänna staten Palestina inom de av FN erkända gränserna.

Arrangörer av Sjöviksseminariet, som genomförts för elfte året i följd, är Sjöviks folkhögskola, Palestinagrupperna i Sverige, Kristna Fredsrörelsen, Judar för Israelisk Palestinsk Fred, Palestinska föreningen Stockholm, Studieförbundet Bilda, Södra Dalarnas FN-förening, Svenska Palestinakommittén och Socialdemokrater för Tro och Solidaritet.

För uttalandet svarar dock **inte** arrangörerna utan deltagarna som enskilda individer.

Detta är ett förslag till JIPF framtida inriktning. Dokumentet ligger på styrelsens bord och kommer - med eventuella ändringar - att antas inom kort.

Att riva murar och bygga broar - JIPFs framtida inriktning för 2013-14

JIPF är en viktig röst utanför de judiska församlingarna. Detta är resultatet av ett långvarigt arbete utåt. Arbetet innefattar kontakt med parlamentariker och med olika solidaritetsorganisationer samt ett gott förhållande till media.

Vår möjlighet att göra vår röst hörd begränsas av att JIPF har en krympande och åldrande medlemskara och en än mindre kärna av aktivister. Vi har inte lyckats attrahera de judar, inom och utanför församlingarna som, liksom vi, är skeptiska till eller motståndare till ockupationen. Kärnfrågan är: hur får vi fler medlemmar aktiva och hur når vi ut till dem vi vill rekrytera som medlemmar, inte minst ur en yngre generation?

Förslag:

1. JIPF bör fokusera på kampen mot ockupation, blockad, militära övergrepp och diskriminering. Att vi anslutit oss till BDS som aktionsmetod innebär inte att vi måste engagera oss i alla former av bojkott. Risken är uppenbar att vi framstår som israelfientliga snarare än som motståndare till den aktuella politiken. Vi bör anstränga oss för att påvisa hur de bojkottaktioner vi aktivt stödjer och/eller medverkar i kan kopplas till ockupation, blockad,

militära övergrepp eller diskriminering.

JIPF måste skärpa sin argumentation som:

a. Universalister: Vi är motståndare till all slags diskriminering och orättvisor oavsett om det gäller Israel, Palestina, Sverige eller någon annan del av världen. Vårt fokus vad gäller mänskliga rättigheter ligger på Israel/Palestina.

b. Judar i en judisk organisation som verkar för en tvåstatslösning där Israel är en demokratisk mångfaldsstat med möjlighet att värna både judisk och arabisk identitet och kultur.

2. JIPF bör komplettera BDS-uttalandet med ett mer specifikt dokument som inriktar sig klarare mot ockupationen.

3. JIPF bör fokusera på bosättningspolitiken och den ekonomi som växt fram på ockuperad mark. Bosättningarna slukar enorma utgifter för bevakning och är vid sidan av blockad- och separationspolitiken gentemot Gazaremsan det största hindret för en fredsprocess. Att kräva ursprungsmärkning av de varor som är tillverkade på ockuperat område är en het fråga i stora delar av EU. Ursprungsmärkning

bör ses som första steget mot ett förbud av all handel med bosättningarna. I denna fråga finns utrymme för samarbete med partier, Svenska Kyrkan, m.fl.

4. JIPF måste också rikta sig till svenskar med judisk identitet och bakgrund. Dessa finns såväl inom som utanför de judiska församlingarna. Att vara med och väcka ett samtal om förutsättningar för en fredlig samexistens mellan folken i Israel-Palestina är en huvuduppgift för oss. JIPF bör vara öppna för, och inbjuda till, konstruktiva samtal med judar som inte delar vår syn på konflikten och fredsprocessen.

5. JIPF skall utveckla kontakter med freds- och kulturrörelser i Israel och Palestina och även söka kontakt med organisationer i övriga världen som delar våra värderingar och målsättningar.

6. Ekonomin måste stärkas. Det finns nu fler alternativ för medlemsavgifter, man kan till exempel vara stödmedlem för minst 500 kronor/år.

7. JIPF skall i alla sammanhang där vi framträder vara tydliga i våra ställningstaganden mot antisemitism och islamofobi i alla dess former.

Staffan Granér och Olle Katz

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred, JIPF, fyller 30 år!

Kom och fira vårt uthålliga arbete lördagen den 2 november kl 15!

Härlig mat - ljuvlig kletzmermusik - gemenskap, samtal om dåtid och nutid

Anmäl dig med 300 kr på postgiro 475 29 1 7-7 med tydligt namn och e-post senast den 19 oktober

Lokal meddelas senare med e-post

Välkomna!

Styrelsen

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Dror Feiler, tel.: 0702855777 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 250 kr. Enbart prenumeration kostar 150 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7